"לְדוֹרוֹת"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצול/ת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים כמו גם לבני הדורות הבאים שכן בעזרתו יוכלו להכיר את אוסף הסיפורים הפרטיים המרכיב את התמונה הרחבה. לסיפור האישי שלכם יש אפוא חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד במסגרת פרויקט לציון 60 שנה למדינת ישראל.

אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי נכון להיום

שם משפחה: וייסלר	שם פרטי: בלה

פרטים אישיים לפני ובתקופת השואה

שמות ומקומות יש לרשום בדפוס- גם בלועזית במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה: קוז'קרו	בלועזית Cojocaru		שם נעורים:
שם פרטי לפני המלחמה: בקה	בלועזית Beca	מין: ז / נ	תאריך לידה:13/08/1933
מקום לידה (ישוב, מחוז): דארבאן	בלועזית Darabani		ארץ לידה: רומניה
שם פרטי של האב: שמואל לייב	שם פרטי ושם נעורים של האם: שרה רחל דוידזון		
שם פרטי של האישה/הבעל (אם נשוי/נשואה לפני המלחמה): שרה רחל דיודזין בת יעקב	שם נעורים של האישה: שרה		
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה (ישוב, מחוז): דורוחוי	בלועזית Dorohov		ארץ מקום המגורים: רומניה
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:	מקצוע לפני עקרת בית המלחמה:		
מקומות מגורים בזמן מלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): רומניה- טרנסילבניה, לוגוש, טונוסברין וטרגוז'ין. אוקריאנה ודורוכוי			
האם היית בגטאות? אילו? רומניה- טרנסילבניה, לוגוש, טונוסברין וטרגוז'ין. אוקריאנה			
האם היית במחנות? אילו?			
מקום השחרור אוקריאנה ורישילובקה		תאריך השחרור 12/1944	
האם שהית במחנה עקורים? איזה? לא	לאן הלכת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? דורוחוי		
מקומות/מחנות בדרך לארץ: constanta	שנת העליה:1951	שם האנייה: טרנסילבניה	

נא ספר/י על קורותיך לפני המלחמה

(נקודות להתייחסות: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון):

היינו משפחה אמידה מאוד, הייתה לנו חווה עם הרבה עובדים ומשרתים. היו לנו חיים מאושרים.
יש לי תמונה שצולמה שבוע לפני הגירוש, בה מצולמים אבא, אמא, אחי הגדול שמעון ואני.

לדורות סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

נא ספר/י על קורותיך בזמן המלחמה
(נקודות להתייחסות: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, מסתור או זהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביודנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, השחרור וחזרה הביתה; האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע משמעותית להצלתך; בריחה/הגירה מאונס, פינוי/אווקואציה למרכז ברה"מ):

גירשו אותנו מדארבאן לדורוחוי, התאכסנו בבית ספר גדול מספר חודשים ומשם גורשנו לטרנסילבניה. היה שם מאוד קשה. היינו הולכים בתור על מנת לקבל אוכל, לכל אחד הייתה קערה מפח בה קיבל את המנה היומית שלו. שמרו עלינו חיילים מהצבא הרומני. אני זוכרת התנהגות לא יפה מצד השומרים שכללה גם שימוש במילים לא יפות. משם נסענו ברכבות לאוקריאנה. עד היום אני לא יכולה לשמוע רכבת נוסעת או צעדים של מגפי חיילים.

באוקריאנה הלכנו בשיירה דרך מוגולב, עברנו גשר גדול. קיבלנו מכות וצעקות בשיירה וסבא לא יכול היה ללכת. בכפר קרסנה הוא התמוטט ומת, היינו צריכים להמשיך ללכת ולכן השארנו אותו מוטל ברחוב. סבא היה לבוש בטלית ונשא סידור, בזכות זה קברו אותו יהודי העיירה.

הגענו לוורשילובקה ליד נהר הבוק ושם שהינו יחד עם צוענים. שוב הכניסו אותנו לבית ספר גדול בלי דלתות וחלונות, בלי מיטות. לא היה אוכל או שתייה. כולם קיבלו מכות. אני קיבלתי הרבה מכות בגב ונשברו לי הצלעות, עד היום אני סובלת מכך. על הרצפה הייתה זוהמה וטינופת, ילדים שנשארו ללא הורים זחלו על רצפה זו ועליהם זחלו המוני כינים עד שלא ניתן היה לראות את פניהם. בסופו של דבר, מתו כולם.

הייתי עירומה לגמרי, מדי פעם הצלחתי לברוח ולקבץ נדבות כשאני עירומה. לפעמים נשארתי ברחובות לישון לבד בשלוליות, היה גשם ושלג, קור כלבים, רעדתי מקור. אחי נולד עם לב מוגדל ולא יכול היה ללכת לקבץ נדבות. אני רציתי להציל את אחי ולכן הבאתי לו אוכל. הייתה אישה חרדית, מאמינה אדוקה, היא ידעה לסרוג ולפעמים הייתה בורחת והולכת לסרוג אצל הנשים האוקרינות בתמורה למעט תפוחי אדמה ולחם. יום אחד היא חזרה כשבידה בשר חזיר. הופתעתי ואמרתי לה שאנחנו יהודים ויהודים לא אוכלים חזיר. אמא אמרה לי שכשיהודים בגלות מותר להם לאכול הכול. כדי לצאת מן המחנה, אמא הייתה מטפסת על גדרות תיל ונפצעת ומקבלת מכות מן הקאפו היהודים. פעם אחת לקראת השחרור קאפו אחד נתן לה מכה חזקה מאוד עם הקת הרובה שלו בבטנה, אני ברחתי משם. לאחר מכן, אמא אמרה לנו שאנחנו נחזור הביתה והיא כבר תשאר במחנה. הבנו למה היא מתכוונת ותפסנו את ראשנו בידנוו בכינו, בקשנו ממנה שתחזור איתנו. בסופו של דבר חזרנו הביתה לבד. הקאפו שפגע באמא סחב אותה על גבו כל הדרך מאוקריאנה אל בית חולים בדורוחוי, כנראה כי חשש מנקמה. אמא הייתה במצב קשה ולא רצתה שנראה אותה כך ולכן אסרה עלינו לבקרה. היא נפטרה בבית החולים מבלי שנפרדנו ממנה. חשוב לי לספר את הסיפור הזה כדי להראות שגם יהודי הרג ויכול להרוג יהודי אחר כי הקאפו הרג את אמא שלי.

כשחזרנו לדורוחוי אחרי השחרור של אוקריאנה, עדיין היו גרמנים בדורוחוי שעברו מדלת לדלת בחיפוש אחר יהודים. מטרתם הייתה להרוג כל יהודי שימצאו על מנת שלא תשאר עדות למעשיהם בזמן המלחמה. בשל כך, התחבאנו שם בבוידם. יום אחד ירדתי לשחק ברחוב ושמעתי רוסית, עברו שם מספר חיילים רוסים. אחד מהם קרא לי ברוסית ושאל אותי אם אני יודעת איפה יש גרמנים. ידעתי בדיוק באיזה בנין הם היו והצבעתי לרוסים לעברו. הרוסים הוציאו את הגרמנים לרחוב ושם ירו והרגו אותם לעיני כל.

סבתא הייתה חולה מאוד ולכן נשארה בבית חולים ברומניה ולא גורשה איתנו לאוקריאנה, זה היה בעצם המזל שלה. כששוחררנו קיבלנו פיתות והיינו כל כך רעבים שכשסבתא ביקשה מאחי וממני פיתה, לא נתנו לה.

אבא שוחרר ממחנה העבודה בכפייה והתחתן עם אישה חדשה ונולד להם בן. אבא חשב שהיא תהיה לנו לאמא אבל היא שנאה אותנו, היא הרביצה לנו ולא נתנה לנו אוכל עד שאחי ברח מהבית ועלה לישראל לבדו והוא רק בן 13. אבא אפילו לא ליווה אותו. אני זוכרת שהיא הייתה מוציאה החוצה ובחצר הייתה תופסת בשתי הצמות שלי ומסובבת אותי באוויר. אני לא מבינה איך אישה שסבלה במלחמה וידעה כמה סבלנו אנו, לא היה אכפת לה משני ילדים קטנים.

קיבלו אותי ללימודים בבית ספר, הייתי כבר בת 12 ולא למדתי אף פעם בכיתה א' לכן, קפצתי בשנה אחת מספר כיתות עד שהגעתי לכיתה המתאימה לגילי. ידעתי לשיר טוב והייתי חברה בארגון. יום אחד הגיעה אלי חבילה מאמריקה דרך הסוכנות היהודית ובה בגדים חדשים. אני לא יודעת איך נודע לסוכנות עלי ועל מצבי, אולי פנו אליהם דרך הארגון וסיפרו להם שאני יתומה ואין מה ללבוש ולאכול.

נא ספר/י על קורותיך בארץ ישראל מאז העלייה
(נקודות להתייחסות: בריחה, העפלה וקליטה):

עליתי לארץ בשנת 1951 בגיל 17 דרך נמל קונסנצה באונייה טרנסילבניה.בארץ חיכו לי דודים מבוגרים שקיבלו אותי לביתם וטיפחו בי במשך חצי שנה. הבנתי שאין לדודי מה לאכול ושאחי לומד ועובד קשה וגם לו אין כסף והלכתי לחפש עבודה. היה לי מאוד קשה בארץ, סבלתי והייתי מאוד בודדה. גרתי ב"בית חלוצות" ועבדתי בטיפול בילדים. הכסף הספיק בקושי לארוחת בוקר שכללה לחמניה, בצהריים ביצה ובערב שוב לחמניה. רק בערב שישי אכלתי ארוחה מלאה בבית חלוצות שגם עליה שילמנו.

הכרתי את בעלי, דב במפגשים שהיו עורכים מעגל חברי. במפגשים אלו הייתי נוהגת לשיר והוא ראה אותי שרה והתאהב בי. התחתנו בגיל 20 ובזכותו שרדתי. משפחתי, בעלי, ילדיי ונכדיי הם האור של חיי.

לדורות סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

נא ספר/י על חייך בארץ **(נקודות להתייחסות: לימודים, תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה, דורות המשך וכו'):**